

18. szám.
Május 4-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvársnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Kortesi hattyúdal féle.

Kisütött a nap a síkra,
A szabadság meg van írva,
Többé el nem veszik tőlünk,
A gonosztól már nem félünk.

Kezünkben van alkotmányunk,
Ellenünknek füttyöt hányunk.
Híven őrzi nyolcz miniszter,
Biztosíték több nem is kell.

Vármegyéink is felállnak,
Vége már a tetszhalálnak.
Hej de még sines ugy, mint régen,
Nagy az inség a vidéken.

A kortesnek hajdanában
Jól ment dolga a hazában,
Pénzt is kapott, bort is kapott,
S emeltek neki kalapot.

Ha az alkut megkötötte:
Nemes nyáj vonult mögötte
Vörös, fehér, zöld jelekkel,
S ölmos, csákányos nyelekkel.

Ettek, ittak, egymást verték,
S a szegényebbet elejték.
Míg a kortes töltött zsebet:
A választott szegényedett

Hej, de most nincs, ugy mint régen,
Nem könyörülnek a népen,
Most a kortes nem kap tallért,
S nem játszik lovas gavallért.

Most a városon s megyében
Választmányba ülnek szépen,
S végzik: kiket tisztikarnak
Megválasztani akarnak.

Nincs a kortesnek világa,
Hatvanhét nyakára hága:
Zsandár, fináncz megmaradnak,
S a kortes hull áldozatnak.

Az ország kortese.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat csak vigbemente restorazio. — De micsoda restorazio hajdaniakhoz kipest? Semi muzikaszó, semi zaszó, semi kortestanya! Semi sorbacokolodas haromezer valasztó atyafival; semi egisiges verekedisz. Mig csak aszt se nem megtetünk, hogy megvalasztot tisztviselőt haromszor felemeltünk volna, kiczer lerangatunk volna, hogy legalab megemlikezte volna rula. Csupa masinamunka volt az egisz. Egyik felül masinaba beletesznek nyers candidatusokat, másik felül kigyűnek kisz szolgabirak, assessorok; sok fogazs kerekű commissiok, deputatiok, elvigezik asztat fabrikailag, a mi azelőt mind kizi munkaju manufactura utyan megszülete.

Hova lete rigi finyesigünk! Mikor Bem generalizs piski hid ütközet utan kirdezte szathmari vin kortes önkintestül, ki ot volt ütközetben: „no öreg, ugyi szip kizs dulakodazs volt ez?” felelte neki vin kortes: „szip, szip; de mi ez a Papszász restoratiojahoz kipest!” Ilyen töbet mar nem lesz. Most gyűlisben elib csak 61-diki viczispány gratulalya bizotmanynak azirt, hogy *it van*; azutan protonotarius gratulalya rigi viczispánynak azirt, hogy *akor elment*, azutan bizotmány gratulalya mindaketőnek, hogy *megint it van*; azutan mind a három gratulalnak főispának, hogy *gyűjön ide*, utolyara főispán gratulalya mind valaményinek, hogy *elgyűtök*, vigtíre új viczispány gratulalya valaményinek, meg főispának, hogy *it vanattatik*. — Is ez mind szarazon feladatik, egy pohar bor nélkül. Ember mig csak egy mizeskalacsot se hazavihet gyerekeinek „bucsu“-bul.

Pedig volt igazan „bucsu.“ Sok derik provisorista elbucszta magát hivataltul, is a ki megmarata bene, az meg elbucszta magát provisoriumtul. Nem tudom, melyiken eset nagyob kesertüsig?

Csupan csak egy dologban volt nagy megakadazs: az volt kirdizs, hogyan lehetne mathesist kijaczani: hogy „kető“ utan ne következtese magát „három.“ Tudnyilik, hogy három viczispányt akartuk valasztanyi; de három közül egyiket se nem akartuk azal megbantanyi, hogy legyen harmadik. Ez nehiz dolog!

Mikor kirdeztek tülem, melyiket akarok masodiknak, melyiket hagyom harmadiknak? feleltem kaptziosus kirdisre: „no mar, ha őszintin kel szolanom, a Pista igen okozs ember, a Gabi igen derik ember: a Pista igen jó barátom, a Gabi pedig *nostrasom*; analfogva ha valasztanom kel kit viczispány között közüle, akkor in aszt mondok, hogy tegyük meg a — Miklozst centralis főbironak.“

Ilyen vileminben voltunk minyajan. De hanem főispán ur bölésesige megoldozta nehiz algebrai problemat, a mi egy Newtonnak, sem sikerülte volna; a valasztasnal *ikreknek* kandidalta mind a ketőt, s mink csinylaltuk *paros* valasztast; is így felsülte velünk mathesis, mert mink megmutatunk neki, hogy a trinitas izs csak dualismus.

Ezen nehiz problemán által esve, anal nagyob hatalommal nekifogtuk töbi tiszt megvalasztasnak. Most izs cseng bele fülem. — Hogy kiket kandidaltak, mire kandidaltak? abul in nem halotam semit; csak mikor kialtota mazs, had akkor kialtotam in izs. — Isten csudaja, ha valakit, a ki megye fizikus akart lenyi, meg nem valasztotunk perzekutor hadnagynak. Igazan bamultam elnöksig nagy praezentiajat, hogy mindig ki tuta venyi, mint szinpadi rendező, mikor felvonazs vigin kiabálnak „főra!“ melyik primadonnanak kel kimenyi, magát publikumnak meghajtanyi? Hanem ez így mig sem van jól. Mikor szomszidom, czinkotai kantor, joban kiabal, mint mink melete nigyen, akkor nekem nem izs egiszen negyedrisz votum marad restaurational. Az in torkom nem trombita, s az in tudom ninesen gumilasztikumbul. Eszt maskipen kelene csinylanyi. Jó volna felalasal is ülve maradasal sortiroznyi valasztokat elnöksignek: de a meg nem lehet, azirt, mert bizotmanynak fele nem jut hozza, hogy sziket kapjon: a melyik mar kapta sziket, az fel nem keli rula, mert mingyart mazs leüli helyibe, a melyik meg nem kapta sziket, az hogyan kelyen fel rula? Azirt in legalazatosaban aszt inditványoznik: hozatasik praxisba, hogy mikor elnöksig kandidalya három urasagot, akkor szolitsion fel valasztokat, hogy a kik szavaznak elsőre, forditsanak elnöksig feli abrazatyuknak

„kipes ezifferblatyat“ ; kik szavaznak másodikra, fordulyanak elnöksígnék „án profil“ ; kik pedig szavaznak harmadikra, mutasanak felije „hatulso front“-ot. Ekipen majoritazs mindig igazagosan lesz kivethető. Ezt az in inditványomat pedig ne tesik elejtenyi, mert különben választoknál ököljogot feleserili *tüdőjog*, s kehezs hazafiak egy rangba gyünek nem bevet valasu zsidokal, tudnyilik, hogy van „szavuk,“ csak-hogy nem „hallathatyak.“

No mozd mar beszilyünk masrul.

Gyün koronatzionalizs fesztivitas. Vanak karogo varjuk, kik profetálnak, hogy nem lehet az olyan hamar, mert pro primo hat ha horvatok nem elgyünek? Hat ha nem elgyünek, othon maradnak ; koronazunk naluk nilkül ; ököls koronazanak othon : ha lesz, kit? ha lesz, mivel ; — is ha lesz, kinek? — pro secundo hat ha kiüti haboru? Hat ha kiüti haboru, akor mig inkab szüksigezs nigy feli csapnyi Szentisvany palosaval, pro tertio hat ha nem elkiszülnek adig asztalosok, tapeczirosok, is orszaggyülisi inaugurale diploma stikkolok? No mar a felül tesik megnyugosztalni, hogy asztalosok, tapeczirosok azir vanak bizva fölovaszmester ura, hogy minden munka menyen lohatrul ; a mi pedig inaugurale diplomat ileti, azon nagyon hamar által fogunk esnyi — „more filiorum.“ Ismerek orszaggyülisi usust.

Inaugurale diploma mar van kisen miniszter ur fiokjaban. Hitfön haz asztalara letitetik, kinyomatatik, tagok között kiosztatik ; ugyanaznap 30 követ contra, 60 követ pro feliratya magat szonokolnyi. Keden Madarasz elmongya, hogy neki melye faj, feje faj, s belegyogyul az elene mondasban. Ere Somsich megfeleli neki, hogy azir muszaj örülnyi, mert különben busulnyi lesz muszaj. Szerdan, Csütörtökön husz ember kit riszrül magat megszabaditota beszidek-tül ; de mar vige feli publikum, a ki ihen-szomjan varja koronacziot, kezdi türelmetlenkednyi, s unya ebid elöt a sok asztalaldast ; is kiabalya szonokoknak : „elal! elal!“ Pinteken mar, a ki beszil, talal nagyon böjti mulatsagot. Ö maga lesz hal, de publikum nem hal. Szombaton vig-tire hatramarat szolnokok nagylelküen lemondanak ; csak mig fenmarad enyihany, ki szokot. Gyün Csanady, is megmozsdatya Deakot, azutan gyün Miletics, az megmozsdatya Deakot is, meg Csanadyt is ; azutand gyün Deak a törülközövel, is megtörülget Csanadyt is, meg Mileticset is. Vig-tire kiabalyuk „szavazunk!“ mienk majoritazs, vasarnap regel inaugurale diploma mar ramaba is van tive. Ez igy megy am! Azirt ne tesik bizalmatlansagot terjesztö vizmadaraknak hitelt meganyi.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

A kortes eleményei.

Hazajö az urfi utazásából, megszólítja egy falusi polgártárs : „Ejnye urfi, hát olyan a levegő arra Bécs felé? Ime csak néhány napig járt a levegőn, és mégis hogy megbarnult!“ — „Ugyan hogy mondhat már kel-med olyat a tensurfinak?“ — szól a másik. — „Milyet?“ — „Hogy hát csak néhány napig járt a legelőn, és mégis hogy megmarhult.“

A „Hirnök“-nek véghetetlen tetszik Jókai „Ezer év“ legendája, mert megolvassa úgy találja, hogy épen 47 versszakból áll.

Mind a három ember belefördül a Tiszába a csolnakhól, és kettő már bele is fult. Két zsandár a partról nyugodtan nézi az esetet. A harmadik, fuldoklásában elkiáltja magát, hogy „éljen Kossuth!“ Rögtön beleug-

rik a két zsandár, kihúzza őt, és elviszi bezárni. Lehet, hogy a másik kettő azt kiáltotta, hogy : „éljen Schmerling!“ azért fult a vízbe. Kossuth neve őket is megmenté vala. — Nem is kellene a zsandárságot el-törülni.

A deák a lányka mellett üle,
S szép szemétől szörnyen felhevüle,
A kis czipőt meg-megnyomogatja,
Nem gyanit semmit a lánynak atyja.

„Hogy ha férjhez vienni akar engem :
Ne az asztal alatt zimeteljen,
Kérdezze meg édes jó atyámat,
S ne keverje el a harisnyámat!“

A csehek nagy panasza a magyarok ellen.

Rieger. Hogy a — muszka vigyen el téged is, engem is! Ha te nem fognád annak a bikának a szarvát, most nem ütött volna az engemet képen a farkával.

M. Miska. Hm. Tudod mit? Hát mért nem fogtad meg te a szarvát?

Korrajzok.

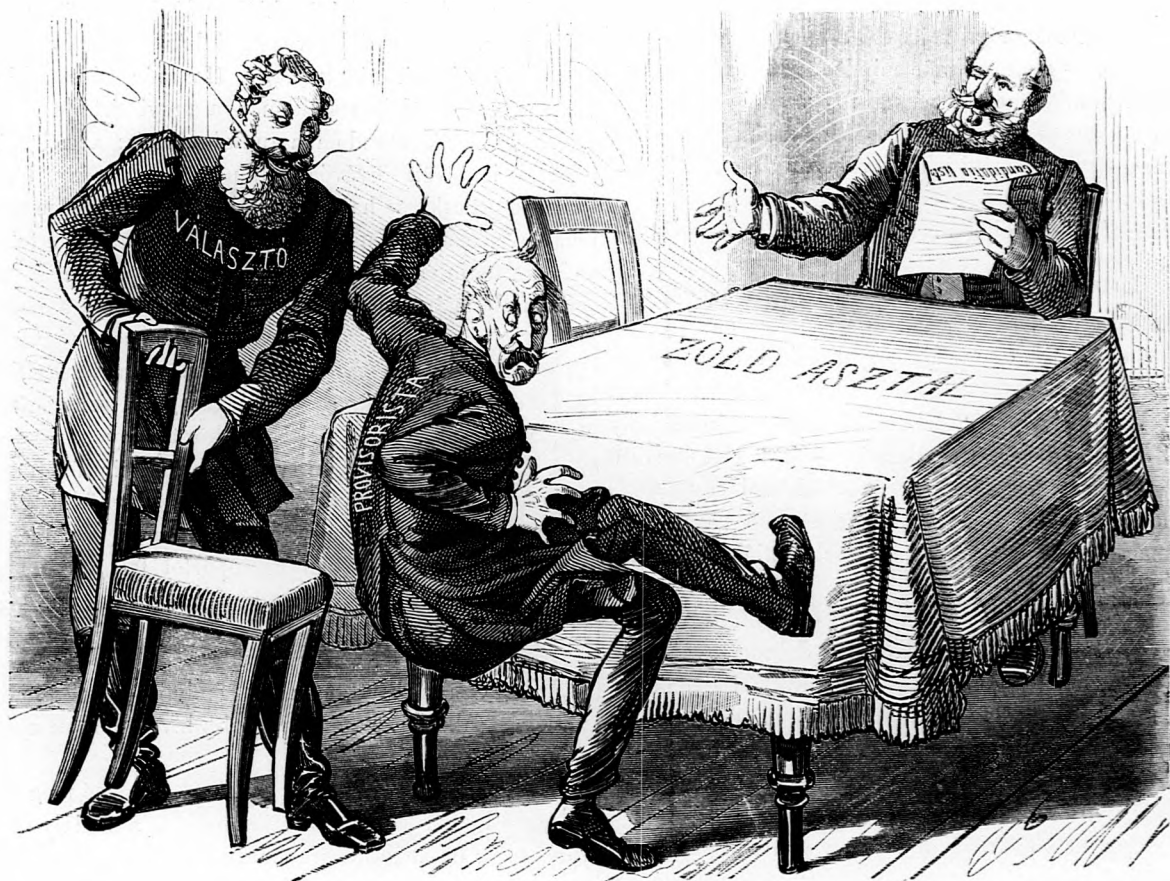
A t—i vendéglőben az asztal mellett, szemközt ült két hivatalnok, kiknek egyike a régi időben sáfár, a másik pedig kántor volt. Jó kedvökben nem lehettek, mert mindkettő összehuzta szemöldökét; míg végre a gondolkozó némaságból magához térve, így szólítá meg az egyik a másikat:

— Barátom! a homlokodról olvasom, te most azon töröd a fejedet: milyen közel az idő, melyben így szólnak hozzád: „adj számot sáfár sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.“

— Én meg könyv nélkül is tudom — válaszolt a másik — hogy te meg arról gondolkoztál: a bekövetkező változáskor melyik hangon kezd el a circumderunt-ot.

A provisorium elején, Szanáci Tivadar, bizonyos provisorialis főhivatalnokkal szivélyes viszonyban állott; több barátja ezen viszony megszakítására szólítá fel; a viszony folytatásának esetére kijelenték: hogy ők mondják fel a barátságot; a kettő közötti választást rábízták. Sz. halogatta a választást, s aziránt a felszólítók bizonytalanságban maradtak.

A mire a német azt mondja, hogy „aufsitzen,” az a magyarban épen az ellenkezőt jelenti.

Főispán. Hja, kedves barátom, én megtettem, hogy kandidáltam önt az asztalhoz, mit tehetek róla, ha a publikum elrántotta alóla a széket ?

Az új idő mozgalmi megindulásakor az említett barátok elsők valának, a kik hivatalt vállalni felszólították, másoknak az ő megválasztatását ajánlják. De egy ezek közül azon megjegyzést tevő: hogy ezen ajánlást felfogni nem tudja, mikor épen ők, az ajánlottak, még nem régen provisorialis sympathiák miatt feszült viszonyban állottak.

— Ez akkor volt, válaszolt az ajánló, — tudod, mi az opportunitás emberei vagyunk ; olyakat kívánunk megyei tisztviselőül alkalmazni, kik a régi rendszerhez is tudtak simulni, meg az új rendezést is bizalmas belenyugvással fogadják. Az összekötő lánczot rem ke-

mény aczélból, hanem lágyabb vashól szokták kovácsolni.

— No barátim — beszélt a többihez egy biztományi tag — egész erővel azon legyünk, hogy járásunk főbirájává Keszegföldi urat választhassuk meg.

— Én nem szavazhatok rá, — felelt egy töképenzes.

— Miért ? talán jelleme képessége ellen van kifogása ?

— Egyik ellen sincs, — válaszolt a tözsér, de nem pontos a kamatfizetésben.

Csavaró Péter és Uponyi Tamás, szomszéd megyebeliek, de jó barátok, a Sajó völgyön fölfele menet, az uton találkoztak; a barátságos kézszorítás s üdvözlés után egymás mellé egy kocsira ültek. Menet közben el kezdtek beszélgetni a napi eseményekről, a két szomszéd megyét megelevenítő tisztújítási mozgalmakról.

— Nálunk mégis zajosabb a mozgalom — jegyzé meg U. T. — mert mi már minden bizottmányi tagot kitudakoztunk, melyik pártra fogja adni szavazatát, így a nyertes többséget is előre kiszámíthatjuk; e mellett még egyik alispáni jelölt a választókhoz felszólítást intézett.

— Mi lehet abban a felszólításban? — kérde Péter ur.

— Van nálam egynehány nyomtatott példány — válaszolt a kérdett — szándékom azokat a ti megyétekben elosztani; egy példánnyal neked is szolgálhatok, abból annak tartalmát szóról szóra megismerheted.

Ezen beszélgetés közben a Zuhogó-patakhoz, mely a két szomszédmegyét elválasztja — értek. Itt Csavaró Péter kocsisát megállni, a szántóföldekről egy csomó tarlót összeszedni, abból tüzet gerjeszteni parancsolá. Ez megtörténvén, barátját a proclamatiók átadására szólította fel.

— De minek? — tudakolá a felszólított.

— Hát azért — magyarázá a dolgot tovább Cs. P. — itt már megyénk határára léptünk. Megyénk pedig ember- és marhavész alkalmával, minden gyanús tárgyat, mely a ragályt tovább terjeszthetné, itt szokott elégettetni; meg nem engedhetem, hogy a te proclamatiód ragályos vést hozzon a nyakunkra.

Egy kis vonakodás után a proclamatió példányai a határszélen megégettettek; és Cs. P. még kocsisának sem engedé meg, hogy annak tüzénél pipára gyujthasson.

A p—i városiak az új szabadságot — nehogy az valami véletlen eset miatt hirtelen elrepüljön — igyekeztek korán felhasználni; városukban tisztválasztást rendeztek. A választásnál a választók nagy része, egy szerszavassága miatt nagyon népszerű csizmadiamestert kívánt a bírói hivatalra emelni. A bíróságra jelölt, az őt környező s felkaroló választókhoz következő beszédet intézett:

„Tisztelt Tömeg! A szózatok és szavazatok hangsúlyának csavarogásai czélszerűtlenségben tüneményeznek fel, ha azok velem a bírópálczát bemarkosítatnák. Felcseperedésem tanulmányainak lépcsőzetein ismerem én városunkat és polgárait. Emlékezem rá, mikor a város egyik tornyában órát művészteltünk; annak hal-

lására, mintha stekklivel fellebbezték volna, minden polgár dereka magasabb egyenességre örvendeztetett. Örömmünk tartama szűk rámára szabványoztaték, mert rövid idő múlva az óra és fertály járványai nem úgy érvényesíték mutatványait, hogy azok az óraütemények hangzásába egyezményesek lehetek volna. Több művész fáradt kiigazításán hiábavalósággal; sőt még a V ur ezermesternek nevezett juhásza hüvelykeinek ügyességét is kifogás képesíté. Ha már városunkban egy műszer rendellenes állománya annyi értelmes embert csőtörtök mondományra kényszerít: annyi mindenféle itt tösült jövevénybeli nép, ur, szegény, birtokos, se prücski, se hajtski osztályu, kereskedő, mesterember, pénzes és kapás rendbefogalmazása az én tehetségeim tekintélyességét bizonyosan túlrepdesné. A nép romlandóságának igen nagy a sietsége, mióta a szokás ösisége: a szíves borral vidámitani, elfajzásba tántorog. A gatyás ember megszokta a masina pálinka szaglását, a feketebeliek pedig a sör sárgaságába árnyékolják be az eszély világságát. Ezen körülmények zavarainak fellebbezéseit közt, vagy az én hajszálaim felett vetne a hab buborékot, vagy ha pedig ezeken felül emelvényezhetném, olyanná válhatnék, mint a zsembékba vetett pajod; mely a hangyacsoportot felemészti. Igen kérem a tisztelt tömeget, hogy a bírói süveggel mást méltányosítsanak.“

— Csakugyan igaz hát — emlité fel egész indignatióval Zabolcsi — hogy a régiebb hivatalnokok nyugdíjaztatni fognak.

— Mi kifogásod lehet az ellen — jegyzé meg Köváry — hiszen jó conservatio mellett, a nádályok is többszörös használatra alkalmazhatók.

Az Üstökös eredeti okmánytárából.

Adatok a kortes-világ élményeihez.

Tekintetes Törvényszék B..... Mihál kisteleki lakos 1863-ik évben márczius hónapjában csongradon vasár léven elmétem boronátt venni és utól értem Baksnál két szabadeságos katonátt föl véttem akotsíra mind akettött és azt mondották, hogy ők csongrádi fiúk beszélgetés okáé elvittem őket az attyuk házához de az útt közben a csanyi csárdában is még áltunk vettek ők is én is bort azzal együtt bé méntünk csongrád várossában a két fiyu attyuk hazához ott az attyukkal együtt engém jól tartottak borral azt már én nem tudom tovább hogyan is jöttem el azon ember hazátul mert én ott már nagyon még ittasodtam.— Én M..... Ilona B..... Mihál neje külön kenyéren lévő B..... Antal fiamnak harmadnap mulva elmentünk csongrád-

ra férjemet fölkeresni midőn oda értünk a fíjjammal, kérdeztük a kit csak előll utol találtunk és megtalálván Hopp Károly koresmájában az asztalnál bókolván aludt de nagyon ittas volt voltak ott több emberek, és 4 v. 5 fináncz*) és több paraszt emberek is mind nagyon ittasak voltak a koresmáros akkor is hozta bé a sert és én mondtam minek hozza ő azt mondta nem paranesolkend ne kem nem köl ezé pinz ingyen adok most a koresmáros azt mongya az öreg nem sokat ivot még hanem Précso Laczi ösze hitta oda aki a váróba szóbeli ember volt mind. — R. Mihál kisteleki lakos abba az üdőbe béméntem azon kortszámban csongrádon és az öreg B. Mihált ott aluva nagyon ittasnak láttam én föl ketéttem és kérdeztem a koresmárost tar tozikke ez az ember és azt mondta nem tartozik sémmivel Précso Laczi volt ott vele akkor is hit szerint felelém, Kelt Kisteleken 867-ik év Márczius hó 5-ikén B. Mihál M. Hona. — Kivül: Tekintetes Törvény Szék hez.

A Tekintetes nemes Csongrád megyei polgári Törvényszékhez. Mélj alázatos kérelme a bentirtak szerényt mint Magyarország polgári szentséges törvényének leghivebje Kérdő Márton m. k. Tekintetes Nemes Csongrád megyei polgári törvény, mélj alázattal teljesitem ki Jelentő kérelmem. Miután én aloll is megírot Kérdő Márton mar tizenöt éve a miolta rontásban kinlódok. S mind magam mind házam és az egész vagyonom is. S Rabolva, magam pedig ártatlan fogságokkal kinezva 300 egy nyehán nap. Azon okoknál Fogva Felkérem a Magyarország Polgári Szentséges Szent törvényét, Hogy méltóztason Ügyvivőséget számomra kinevezni, s kiküldeni olyan megbizotját, a ki kiérdemli Törvényes Tejes hatalommal Hogy a tizenöt évi rontásokból, mind magamat mind házamat, mind vagyonomat ki orvosoltathasam, hejreálitathasam. A Magyarország Polgári Szent törvénye által, mert adig mig a Magyarország Polgári szentséges törvénye a kérelmem nem teljesíti — adig semi közálomási adot fizetést nem teljesithetek sem az Magyar Ország király koronázásában Bele nem egyezhetek, nem engedhetek. Kelt Vásárhely, Márt. 30-dik nap. 1867 év. Mint Magyarország Polgári szentséges törvényének Leg Hivebje. Kérdő Márton m. k.

Adomák.

Egyik hajduvárosban hatalmasan ment a verbunkozás, oda is esődült a városnak apraja, nagyja; feltü-

*) A finánczot nem is tartja embernek?

nő volt azonban a bámulók közt egy rettenetes rút, és borzasztó fekete cigányasszony.

Odaugrik elébe a verbunkos káplár, s felkiált: „Gyere, eszem azt a sötét barna orczádat, hadd esköljalak meg! ha bemegyek Debreczenbe, legalább elmondhatom, hogy megesóoltam az ördögöt.“

Egykor egy Bakos nevezetű pap hatalmasan perorált az ő híveinek. Midőn legnagyobb tüzzel vitatná felvett themáját, belekiált szónoklatába egyik merészebb hallgatója:

„Nem ugy van az Bakos uram!“

Erre a szónok imigy válaszol:

„Bak is vagyok, kos is vagyok, — hóhér nektek, nem pap, akasztófa, nem templom, azt a Krisztus tagadó lelketeket! Amen!“

Rég volt az, mikor a felső megyék egyikében a négy J—fi testvérek szerepeltek.

Simon, János, István és Ferencz, mind a négy táblabíró volt, s az apai ősházat közösen lakták.

Beállit egyszer egy vidéki ember hozzájuk, s a tornáczon ülő J. János előtt megállva, így szól:

„A Tekintetes J. . . urat keresem.“

János feleli: „én is tekintetes, István is tekintetes, Ferencz öcsém is tekintetes, de még Simon urambátyám is tekintetes; hát melyik tekintetes?“

„A tekintetes J. . . táblabíró urat keresem“ — mondá a paraszt.

„Én is tekintetes táblabíró, István is tekintetes táblabíró, Ferencz öcsém is, de még Simon urambátyám is tekintetes táblabíró; hát melyik?“

„A tekintetes J. . . István táblabíró urat keresem.“

„No — az odabenn kártyázik.“

Lovat akart venni az X—i paraszt ember, de nem akarván, hogy vénét vegyen, a vásárra komáját is elhitta. Kiszemeltek végre egyet, s azt minden oldalról megnézték.

„Hét éves ez!“ szólt végre a koma.

„Hét éves ez, akárki mit mond!“ — szólt a vevő.

„Eltalálták kendtek ketten!“ — szól mosolyogva az áruló.

Műfordítások.

„Cornelii Taciti Annalium libri.“

Cornelius Annalius hallgatásának könyvei.

„Persae, quamvis servitio sueti . . .“

A persák, ámbár a Svédok szolgaságában valának . . .

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései es feleletei.

ORÁCUMUM. A hivatal — meg nem esal ;
— — — — — hanem a hivatalnok néha.

— — A Debatte a főlovászmester kineveztetését közölvén, azon sajtóhibát követte el, hogy ő excellentiáját „Agaronum regalium magister“nek tette meg. Mikor aztán figyelmeztették rá, hogy nem a királyi agarakra fog az felügyelni, akkor kiigazította a sajtóhibát, s megtette *Amazonum regalium magister*“nek.

— — Keeskeméten egy új neme támadt az irodalomnak. A restauráló pártok költői éjjel a házak falára írják fel ékes és nem ékes szerzeményeiket. A keeskeméti köznép legélcesebb az országban : el is nevezte mindjárt az új irodalmat „éjjeli litteraturá“nak, s szerzőit „fali poéták“nak.

— — De már azt még sem tettem volna föl az Idők Tanújáról! Ej, ej. Azt írja az újdonságai között, hogy a koronázás alkalmával a nemzeti színház részéről Perron ur fog a banderiumhoz csatlakozni, ki, mint az Idők Tanúi írják, nagyon jól ért a színpadi statisteria vezetéséhez. Ki tette volna föl a tisztes uraságról, hogy kegyes férfiú létére egy oly szent ünnepélyt, mint a koronázás, így akarjon kifigurázni.

— — Mi az az ethnografiai kiállítás, a mire most Muszkaországban olyan nagyon invitálják a minden világ szláv nemzeteit? Hát a hogy a diákoktól hallottam, ez muszka szó : „ethnos“=nép ; „graphein“=írni : ethnografia tehát=olyan kalligrafia, a mit a nép hátára írnak fel kancsukával. (Ez tehát olyan világnyelv, a mit a csehek és horvátok is megérthetnek.) Az ám, de csak valahogy a *kitörléseket* és *kivakarásokat* is észre ne vegyék ebben az írásban ; a mikről a lengyelek tart-

hatnának felolvasásokat, kik, há jó tudom, szinte jelen lesznek a minden szlávok kiállításában, hanem csak esontváznak praeparálva.

Régi emlékek.

Diaetalis versek.

1826-ból.

Eljött a régen vártt idő valahára,
Hogy megindulván az Ország panaszára
Fejedelmünk, Ország Gyűlését hirdetett,
Hová eljött minden, aki tsak jöhetett.

Csupa pompa volt a Diaeta Kezdeté,
De bezeg Orémusz lesz a végezte,
Mert adózó népnek esik nagy kárára,
'S Hogy ha sokat esznek s isznak rovására.
Elvész Ökre, Lova, Tehene, Birkája,
Nem lészen Szekere, hanem Taligája.

Sok Mágna's Ki Czifra Aranyos mentében
Fénylet, Obligatiokat hordot a zsebében
Diaeta előtt is, — most búsul magában,
Hogy majd Úr nem lészen Ósi Vagyonyyában.
Sok Követ tsak azért válalt Követségét
Magára, mert abból várt jó nyereséget.
Sok Követ magáról Ósi ruhát lehányt
S varratott magának czifra Zrínyi Dolmányt,
Most már Kaputrokban üti a parádét,
Nem makk Kávét iszik, hanem Csokoládét.

Nemes Magyar Ifjak Hazánk virágai
Ugyan mért lettetek Németek majmai?
Soh se hímezzétek a ti ruhátokat,
És ne áruljátok Kedves Hazátokat,
Beszéljétek ékes Honnyi nyelveteken,
Csupán így foghattok ki a Németeken.
Roma még anyai nyelvét beszélhette
Ő dicsősségével addig kérkedhete.
A magyar is addig tarthattya fel nevét
Csak, még Honnyi nyelven ditséri Istenét!
Későn lesz már akkor jární Proccsiót,
Mikor majd Bömbölünk *gut morgent s agyiót.*

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : *Jankó.* — Metszi : *Polák.*